

Sygn. akt *IC 1545/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Dorota Kośla

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) SA w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego M. Z. na rzecz powoda (...) Bank (...) SA w W. kwotę 16.024,48 zł (szesnaście tysięcy dwadzieścia cztery złote i 48/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.987,81 zł (cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych i 81/100)
2. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2.883 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt *IC 1545/13*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 listopada 2012 r. powód (...) Bank (...) spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Z. kwoty 38.562,75 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 29.892,18 zł za okres od 9 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W dniu 21 listopada 2012 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądania powoda w całości.

Od powyższego nakazu powód wniósł sprzeciw, w którym zakwestionował dochodzone roszczenie co do kwoty, wskazując, że w dniu 6 listopada 2012 wpłacił na konto powoda 20.000 zł.

W piśmie z dnia 18 lipca 2013 r. powód potwierdził dokonaną przez powoda kwotę 20.000 zł i zmodyfikował powództwo w ten sposób, że żądał kwoty 16.024,48 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz kwoty 4.987,81 zł oraz zwrotu kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2009 r. powód zawarł z M. Z. umowę o przyznanie limitu kredytowego oraz umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (dowód: bezsporne, potwierdzone umową – k. 33-36). Pozwany aktywnie korzystał z karty kredytowej (dowód: wyciąg z rachunku – k. 38-41v). Pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r. powód wypowiedział

umowę o limit kredytowy i kartę w związku z brakiem wymaganej spłaty minimalnej i wezwał pozwanego do zapłaty (dowód: wypowiedzenie – k. 54)

Zadłużenie na dzień 9 października 2012 r. wynosiło 38.562,75 zł (dowód: wyciąg z ksiąg banku – k. 32).

W dniu 6 listopada 2012 r. pozwany wpłacił na konto powoda kwotę 20.000 zł (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Powód kwestionował jedynie kwotę brak zaliczenia jego wpłaty w wysokości 20.000 zł, którą to okoliczność przyznał powód modyfikując swoje powództwo.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował przytoczonych w rozważaniach faktycznych okoliczności. Twierdził jedynie, iż dochodzona przez powoda kwota jest zawyżona z uwagi na dokonaną przez niego na poczet zadłużenia wpłatę.

Uznanie powództwa jest czynnością procesową przewidzianą w art. 213 § 2 kpc. Czynność ta wiąże Sąd, jeżeli nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Uznanie powództwa, jako odnoszące się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania, stanowi akt dyspozycyjny, lecz o ograniczonym znaczeniu, mianowicie podlega kontroli co do jego zgodności z obowiązującym stanem prawnym i obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Spełnienie tego wymogu kontroli powinno być poprzedzone wyjaśnieniem, w niezbędnym zakresie, elementów stanu faktycznego i właściwej w świetle przepisów prawa materialnego podstawy zgłoszonego i uznanego żądania. Dopiero wynik takich prawidłowo dokonanych czynności pozwala na rozeznanie w okolicznościach sprawy w rozumieniu powołanego przepisu art. 213 § 2 kpc i stanowi dostateczną podstawę do wyrażenia oceny co do znaczenia, jakie może odegrać akt uznania powództwa.

W związku z kwestionowaniem jedynie faktu nie zapłacenia przez powoda kwoty 20.000 zł uznać należało, że pozwany uznał roszczenie co do zasady.

Z przedstawionych przez powoda dokumentów wynika, że jego roszczenie co do żądanej kwoty znajdowało oparcie w faktach i było zasadne.

Zgodnie z art. 353 § 1 zd. 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Pozwany nie spełnił swojego świadczenia wobec pozwanego wobec czego żądanie powoda było uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

Wobec skutecznego cofnięcia powództwa w pozostałej części, roszczenie w tym zakresie podlegało umorzeniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 uznając, że powódka wygrała sprawę w całości i pozwany powinien zwrócić na jej rzecz całość kosztów procesu zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 98 § 1 kpc.